

KÖNYV SZABOLCS

AZ IHLETUNIVERZUM

2. RÉSZ

KÖVI SZABOLCS

AZ IHLETUNIVERZUM

2. RÉSZ

Kövi Szabolcs

Az Ihletuniverzum 2. rész

A Sors terv

– részlet –

Kiadta Kövi Szabolcs © 2018

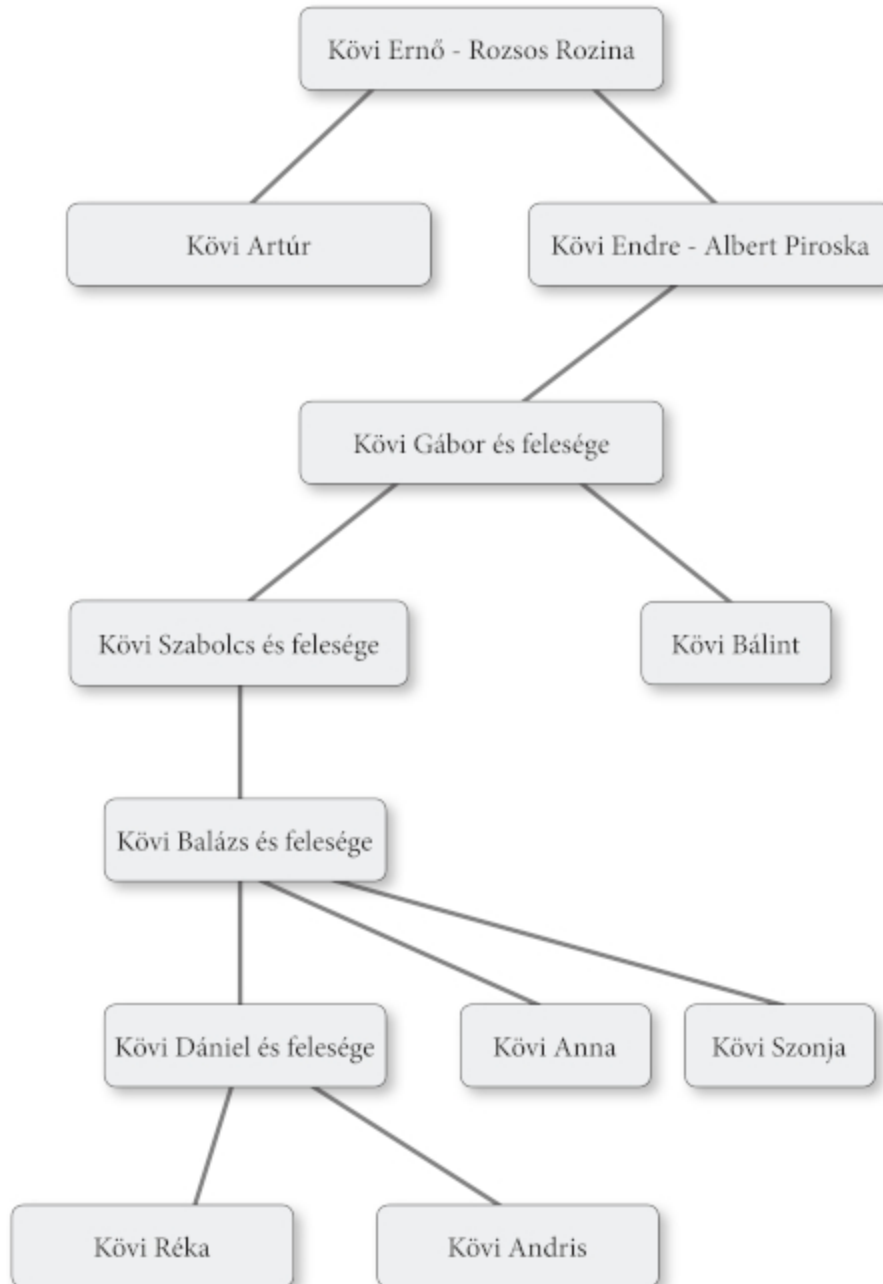
Korrektor: Miklós Zsuzsanna

Tördelés és borító: Komáromy Zoltán

ISBN 978 615 00 0364 1

Elektronikus könyv [Bíró Botond](#)

A REGÉNYEKBEN SZEREPLŐ SZEMÉLYEK CSALÁDFÁJA

AZ ÍRÓ LONDON, 2075.

Londonban élek, itt nőttem fel, író lettem, pedig nem vagyok tősgyökeres angol. A szüleim magyarok, de én alig ismerem az országot, ahonnan származom. Apa és anya harminc éve költöztek Londonba a jobb élet reményében. Keményen takarékoskodtak, hogy nyugdíjaskorukban visszatérhessenek a hazájukba és a hátralévő éveiket visszafogott luxusban élhessék le.

A nyüzsgő metropolis sosem vált igazi otthonukká. Édesapám vágyakozó nosztalgiával mesélt nekem a kisvárosról, ahonnan származott. Elmondása szerint a tóparti helység központja csupán pár lépésre volt a kikötőjétől, ezért az élete télen-nyáron a víz körül forgott. Ha az idő engedte, vitorlás hajókkal járták be a tavat, szelíd strandokon múltatták az időt, télen pedig korcsolyáztak vagy a dimbes-dombos utcákon szánkóztak. Keserűséget és honvágyat éreztem ki a szavaiból. Gyermekkoromban engem is elvittek ide egy-egy hétre, de csak homályosan emlékszem az édesvizű tóra, a strandokra és a furcsa ételekre.

Mindketten éttermekben robotoltak egész életükben, apa szakács volt, anya pedig pincérnő. Alig éltek társasági életet, volt ugyan néhány magyar barátjuk, néha összejártak egy lengyel családdal, de az életük javarészt a munkáról és a

spórolásról szólt. Amint elérték a nyugdíjkorhatárt – tizennyolc évnyi londoni tartózkodás után –, habozás nélkül tértek vissza abba a városkába, amiről apa annyit mesélt. Nehéz volt megemésztennem, hogy egyik napról a másikra otthagytak Londonban, mint egy reptéren felejtett bőröndöt.

Hívtak ugyan magukkal, de én harmadéves egyetemistaként nem akartam félbehagyni az iskolát, hogy valami isten háta mögötti, idegen országba költözzem. Távozásuk után rám hagyták a bérelt lakást, amiben éltünk, egy szürke, lerobbant külvárosi kerületben. Küldtek volna pénzt a költségeim fedezésére, de nem fogadtam el, mert addigra már voltak bevételeim az írásból.

Fiatalkorom óta angolul írok, holott nem ez az anyanyelvem. A szüleim sosem tanulták meg rendesen a szigetország nyelvét, otthon velem mindig magyarul beszéltek.

Ma, harminchárom évesen, egy bevándorló fiaként már nagy költségvetésű filmekhez írok forgatókönyveket a tengerentúlra. A dolog pikantériája csupán az, hogy ezt nem tudja rólam senki, még a szüleim sem.

Kamaszkoromban szoktam rá, hogy álnéven írjak, így adtam be különböző pályázatokra a műveimet. Már első alkalommal sem a magyar nevemet tüntettem fel szerzőként, hanem kitaláltam magamnak egy hétköznapi angol nevet, amit azóta is írói álnévként használok.

Eleinte még beszámoltam róla apámnak, ha kaptam valamilyen kisebb díjat, elismerést, de láttam rajta, hogy nem büszke rám, inkább aggodalom tükröződik a tekintetében. Azt mondta, az ilyesmi nem külföldieknek való, az iskolaszünetben

pedig el akart küldeni mosogatni egy étterembe, hogy megtanuljam, milyen az igazi munka.

Rettenetesen megsértett, mert úgy mondott ítéletet az írásomról, hogy meg sem értette. Kérhette volna a segítségemet a fordításhoz, de túl büszke volt hozzá. Ezután, ha írni látott, mindig csak szekált a „rendes” munkával, ezért többé nem avattam be a dolgaimba, inkább csak akkor alkottam, amikor ő nem látta.

Tizenöt éves korom után már nem kértem tőle pénzt, azt a keveset, amire szükségem volt, megkerestem magamnak. Ezután már nem szólhatott bele, mivel töltöttem a szabadidőmet.

Munkát vállaltam egy képregényeket közreadó cégnél, a rövid történetekkel jó pénzt lehetett keresni. Eleinte kisebb feladatokat kaptam, majd megbíztak egy cselekmény kidolgozásával, annak a sikere után pedig egész történetfolyamokat írhattam, sőt engedték, hogy új szereplőket vigyek a már létező univerzumukba. Természetesen ezzel a céggel is csak elektronikus levelezés útján álltam kapcsolatban, előttük sem fedtem fel a kilétem.

Amikor a szüleim tíz évvel ezelőtt magamra hagytak Angliában, épp egy komoly tárgyalásom zajlott egy olyan kiadóval, mely egyben sikeres filmcég is volt, és futószalagon gyártotta a képregény-adaptációkat a tengerentúlon.

Eddig is szépen gyűlt a számlámon a történetekért járó pénz, ám ezzel az első filmforgatókönyvvel – amit nem egyedül írtam – annyit kerestem, amennyit a szüleim londoni éveik alatt összesen sem. Nem akartam kérkedni előttük, ezért nem számoltam be erről a sikeremről sem. Pénzt úgysem fogadtak

volna el, szükségét pedig nem szenvedtek semmiben. Amikor nagy ritkán beszéltünk egymással telefonon, a munkámról mindig csak annyit kérdeztek, hogy megélek-e belőle.

Jó ideig még a külvárosi bérelt lakásomban maradtam, dacára a vaskos bankszámlámnak. A pénzemből vehettem volna luxusautót, bérelhettem volna hatalmas belvárosi lakást, de nekem többet ért az inkognitóm, mint ezek a hívságok. A legnagyobb örömöm úgylis a történeteimben telt, hiszen olyan világokat építhettem fel bennük, amilyeneket csak akartam. Mit érdekelt engem a való életben egy sportkocsi, ha a képzeletbeli hőseim, akikkel azonosultam, úrhajókkal repkedtek a távoli galaxisok között.

Fokozatosan jutottam előre, a negyedik forgatókönyvemet már teljesen egyedül írtam. A legfontosabb feltételem mindvégig az volt, hogy ne kelljen Londonból kimozdulnom, nem akartam fizikai kapcsolatba kerülni a filmkészítőkkel. Így tudtam csak nyugodtan dolgozni, elképzelhetetlen lett volna számomra, hogy kizökkentsenek a megszokott életvitelemből.

Az a pillanat éltetett, amikor az elektronikus levelezőfiókomba megérkezett a végső vágás, amit még nem hoztak nyilvánosságra. Kimásoltam egy merevlemezre és büszkén feltettem a polcomra, hogy legyen valami kézzelfogható nyoma a munkáimnak. Az elmúlt években sok kis lapos lemezzel gyarapodott a gyűjteményem.

Időközben a képregény-adaptációknak komoly rajongótábora lett, nekem pedig védjegyemmé vált az inkognitóm. Az emberek azt találgatták, hogy melyik földrészen élek, milyen nemzetiségű vagyok, de hiába kutakodtak utánam,

mert sohasem mutatkoztam filmbemutatókon, nem vállaltam nyilvános szerepléseket, a filmgyárból is egyedül az ügynökömmel és azzal a két-három producerrel, illetve rendezővel tartottam a kapcsolatot, akikkel éppen dolgom volt. Mivel sikere volt a munkáimnak, elfogadták külön viselkedésemet.

Nagyon gyorsan emelkedtem nagyon magasra, s közben az életem nem sokat változott. Nemrég ugyan vettem egy belvárosi lakást és egy autót, de ügyeltem rá, hogy ne legyenek kihívóan drágák.

Tíz évig tartott a töretlen menetelésem, ám nemrég nemtelen támadások kereszttüzebe kerültem. Három filmemet is kapcsolatba hozták különös esetekkel. Elsősorban a képregény-adaptációk miatt lettem ismert, de évente egy-két más műfajú filmet is írok.

Az első ilyen alkotásom nyolc éve készült el. A történet arról szólt, hogyan boldogul egyedülálló apaként egy férfi, aki elveszítette a feleségét. Kilenc hónappal a bemutató után a híres színész felesége – a való életben – tragikus síbalesetet szenvedett, kómába esett és meghalt. Sokáig zengett ettől a sajtó, párhuzamot vontak a film és a valóság között, a színész fájdalmán pedig jóízűen csámcsogtak az emberek.

A második eset is hasonló volt, három évvel később. Ebben a filmemben egy népszerű énekesnő elvesztette a hangját, a drámai cselekmény pedig azt mutatta be, hogyan képes feldolgozni karrierje összeomlását. A premier után nem sokkal a női főszereplő egy félresikerült hangszálműtét után valóban elveszítette az énekhangját. A beszédhangja szerencsére

megmaradt, így a karrierje nem tört ketté, mint a filmben, tovább foglalkoztatták, csak már nem zenés darabokban, hanem drámai szerepekben. Ettől függetlenül rettenetesen megviselte az eset.

A harmadik hírbe hozott mozimat tavaly mutatták be. Könnyed, romantikus komédia volt egy lecsúszott férfi és egy csinos milliomosnő románcáról. A mese szerint egy lakatlan szigetre kerültek kettesben, mert a férfi által vezetett kishajó viharba került és lezuhant, a nomád körülmények és a bezártság pedig számtalan helyzetkomikumra adott lehetőséget. Egy hónappal a bemutató után – egy magányos repülőútján – a színész eltűnt a Csendes-óceán felett. Azóta sem találják.

Milliók figyelték a híreket világszerte, hogy előkerül-e, de a kutatócsapatok egy hét után feladták a keresést. Vállalkozó kedvű magánemberek pásztázták tovább a tengert hajóval és repülővel, hetente jelentek meg tudósítások arról, hogy itt vagy ott látni vélték gépe roncsait.

Az egyik legnagyobb elektronikus pletykalap sztárokkal foglalkozó rovatvezetője alapos háttéranyagot készített a színészeiről és a legutóbbi munkáiról. Valahogy rátalált a másik két furcsa esetre is a filmjeim között. Fogalmam sincs, milyen sugallatra tette, hiszen hosszú évek teltek el közöttük. Megtalálta bennük a közös nevezőt, vagyis engem, és ilyen hangzatos szalagcímekekkel tűzött ki vérdíjat a fejemre: Ki lehet a titokzatos író, aki sorban megöli és tönkretesz a filmművészet legjobbjait és rokonait? Jós vagy feketemágus? Hol él? Miért rejtőzködik? Tagja valamilyen titkos társaságnak?

Először csak nevettem az egészen, azt hittem, senki sem veszi majd komolyan ezeket a sületlenségeket, hamarosan azonban világszerte átvették a hírt a hasonló lapok és kórusban zengték tovább.

Nem hiszem, hogy bárki felfigyelt volna ezekre a cikkekre, ha nem az egyik legnépszerűbb férfiszínész tűnt volna el. Találni kellett egy bűnbakot, akin el lehetett verni a port, amíg a hiábavaló kutatás tart. Képtelen ötlet volt egy forgatókönyvíró hibáztatni a való élet történéseiért, de ez a világ így működött. Bárkire rá lehetett húzni a vizes lepedőt, a kérdés csupán az volt, hogy az emberek vevők-e a sztorira.

A cikkeket falták az olvasók, egyre többen akarták tudni, ki bújik meg az álnév mögött. Lassan fontosabb lett, hogy ki a rejtélyes író, mint hogy megkerül-e a színész. Valamiféle gonosz háttérembernek festettek le, aki azért rejtőzködik, mert aljas terveket szövöget az emberiség ellen.

A képregény-adaptációk vezető producere figyelmeztetett, hogy az újságírónál nála járt és utánam kérdezősködött. A szerződésemben ugyan szerepelt, hogy nem hozhatók nyilvánosságra az adataim, de azt nem tudta garantálni, hogy valamelyik munkatársa el ne szólja magát, hiszen egyetlen elektronikus levelemből is könnyű beazonosítani az internetkapcsolatomat, az alapján pedig a lakáscímem kikérhető a szolgáltatótól. Sejtettem, csupán napok kérdése és rám találnak.

Felkészültem rá, hogy hamarosan el kell hagynom kényelmes hajlékomat. Már napok óta összepakolva állt a bőröndöm, ha kell, akkor bármelyik pillanatban indulhassak.

Az igazi csapás az ügynököm hívása volt. Közölte, hogy egyelőre nem akar velem dolgozni egyik stúdió sem, a sorozatomból is más írja meg a következő részt.

Hidegzuhanyként értek a szavai, de nem volt értelme reklamálni, tiltakozni. Egy külföldi szakács fiaként nőttem fel, hozzászoktam a hasonló pofonokhoz. A sorozat már jó ideje az irányításom alatt állt, mégis átadták valaki másnak néhány ostoba véletlen miatt.

Még aznap este felfigyeltem egy gyanús kocsira a házunk előtt. Mivel nálunk sorompós parkoló van, komoly büntetést kockáztat az, aki a járdán parkol. Figyelemmel kísértem az ablakból, amint egy fickó kiszállt a hátsó ülésről és egy üres kávéspoharat vitt el a kukáig. A nyakában fényképezőgép lógott, hatalmas objektívvel. Ilyet hétköznapi emberek nem használnak.

– Rám találtak... – értettem meg azonnal.

Fájó szívvel néztem körül szeretett otthonomban, tudtam, hogy azonnal indulnom kell. Az asztali gépemet kikapcsoltam, kibontottam dobozából azt a hordozható eszközt, amit direkt erre a célra vásároltam új internetkapcsolattal. Ezt nem lehetett hozzám kötni.

Bedobtam a bőröndbe a ruháim tetejére. Az inkognitómat mindenáron megőrzöm! Ez nem csak a védjegyemmé vált, de az árszabásom részévé is. Kiemelt a többi író közül. Ha előbújnék a homályból és kiderülne, hogy csak egy átlagos, hétköznapi fickó vagyok, elveszíteném különleges, misztikus aurám, talán munkához sem jutnék többé. Anyagi gondjaim ugyan nem lennének, hiszen annyira igénytelen vagyok, hogy a

pénzemből évszázadokig is élélhetnék, de eddig sem az anyagi sikerért dolgoztam, hanem csak a polcon sorakozó lemezekért. Talán bele is pusztulnék, ha nem folytathatnám ezt a szellemi sportot: szaporítani a lemezeket, miközben egy mosollyal nyugtázom a furcsa, bizsergető érzést, hogy a világnak fogalma sincs róla, ki áll a titkozasos álnév mögött.

A mélygarázsban beszálltam az autómba, a sorompónál elhajtottam a tilosban parkoló kocsi mellett és belenéztem a fotós szemébe. Közömbös és fáradt volt a tekintete, egy pillanatra megsajnáltam, amiért itt kell rostokolnia miattam. Az én életemen nincsen semmi fotóznivaló, sehol egy modell barátnő, kokainmámoros partik vagy más hasonló izgalom.

Leautóztam a tengerpartra, magam mögött hagytam a nagyvárost. Egy csendes szállodában kivettem egy kisebb szobát. Megfelelt a koszt, kényelmes volt az ágy. Kevés volt a vendég az egész városkában, nem véletlenül jártam ide, itt még nyáron is csak lézengtek a turisták. A tengerre néző ablakom alatt állt egy hívogató asztalka, ami kedvet csinált az íráshoz. Itt kezdtem el lejegyezni ezt a történetet, eddig magamról még úgysem írtam semmit.

Talán a tengeri levegő tette, de valahogy egészen más éjszakáim voltak itt, mint Londonban, sokkal nyugodtabban aludtam és sokat álmodtam.

Mindig is fontosak voltak az álmaim, valamiképpen irányítottak engem, mintha folyamatosan üzeneteket kapnék egy titkozasos világból. Gyakran egyszerűen csak leírtam azokat a fordulatos kalandokat, amelyeket álmaimban éltem át, és jót mulattam, amikor a filmvásznon újra átélhettem őket.

Most először történt meg velem életemben, hogy reggelente tovább lustálkodtam az ágyban, gyakran a nap már magasan járt, mire megébredtem. Rájöttem, hogy a legéletszerűbb álmok a reggeli órákban lepnek meg. Tizenéves korom óta kora hajnalban keltem a munka miatt, így ez a megtapasztalás eddig kimaradt az életemből.

Szokatlan volt a tétlenség, mintha lefoszlott volna rólam az énem egy része. Valamilyen, számomra is ismeretlen belső erő tiltakozni kezdett az évtizedes túlhajszoltság és a puritán életmód ellen. Késői keléseim után komótosan megreggeliztem a szálló éttermében, hosszú sétákat tettem a parton, élveztem a ritka angliai napsütést, a tengert.

Egy ilyen délutáni sétámon láttam meg a lányt. Utcazenész volt, egy angol nyelvű dalt énekelt, a zenekara pedig – három szakállas fiatal fickó – egy elektronikus erősítésű preparált citerán kísérte. Az egyik a basszust játszotta a mély húrokon, a másik gitárszerűen pengette a középső regisztert, a harmadik a magas húrokon egy állandóan ismétlődő hangsort játszott. Egyre több turista állt meg, földbe gyökerezett lábbal bámulták a hat férfikéz virtuóz mozgását a hangszeren. Én is elakadtam a tömegben, kíváncsian nyújtogattam a nyakam, mit néznek annyira az emberek. Amikor rápillantottam a lányra, egy hosszú percig rajta felejtettem a tekintetem. Voltak az arcán vonások, melyek külön-külön akár csúnyának tűnhettek volna, mint például a hosszú, közepen csontos orr, a tojásdad fej és a rendkívül magas, keskeny homlok, de az összhatás annyira magával ragadó volt, hogy elállt tőle a lélegzetem. Aranyszínű, vékony szálú, enyhén hullámos haja a válláig ért, elfeledtette

arca minden furcsaságát, a szeme pedig olyan döbbenetesen kék volt, hogy ahhoz képest a tenger azúrja csupán fakó árnyak tűnt. Énekét hallgatva úgy éreztem, mintha a bensőmben is zengene a hangja, egyszerre szólt a szeles sétányon, a fejemben és a szívemben.

A zenészek hangszert váltottak, a következő számban különböző hosszúságú csöveket ütögettek a lábukhoz, amik más és más magasságú hangokat adtak ki, így kísérték a dalt. Ezúttal nem angolul csendült fel, talán portugálul. Leültem egy közeli padra, mert a nézők úgy felszaporodtak, hogy alig láttam tőlük, tolakodni pedig nem szeretek. A padon ülve becsuktam a szemem, úgy hallgattam a zenét, de így is tökéletesen láttam magam előtt a lány arcát, mintha álmodnék. Ez annyira meglepett, hogy fél perc után rémülten nyitottam tágra a szemem és dörzsölgetni kezdtem.

Nevetségesen rossz a képi fantáziám, ha ébren vagyok, nem tudok magam elé képzelni semmilyen tárgyat. Fogalmam sincs, hogy lehet máskülönben olyan erős az írói képzelőerő, hiszen a történetek megállíthatatlanul száguldoznak a fejemben. Éber állapotban, csukott szemmel még egy almát sem tudok vizualizálni, most mégis úgy láttam magam előtt a lány arcát, mintha ott állna velem szemben. Ismét becsuktam a szemem és megint ott volt előttem, döbbenetes kék szemeivel. Megráztam a fejem, összezavart ez a különös élmény.

Ezután tartottak egy kis szünetet, az emberek nagy része szétszéledt, így közelebb húzódhattam hozzájuk. Nem akartam feltűnően bámulni a lányt, csak lopva pillantottam rá, miközben látszólag a hangszereket vizsgálgattam tettetett

érdeklődéssel. Nem törődött velem, de mással sem, hanem vizet kortyolt kecsesen egy műanyag palackból. Rövid szünet után ismét készülődni kezdtek, hogy játsszanak, közben a földre kitett tokban szépen gyűlt a pénz. Én egy nagyobb címletű bankjegyet dobtam be összehajtogatva, ami akár egy egész vacsora árát fedezhette volna egy jobb londoni étteremben, de nem vették észre, sem a lány, sem a többiek. Teljesen idegen volt tőlem a kérkedés, csodálkoztam is magamon, hogy miért tettem ezt, nyilván imponálni akartam, de ha ez volt a célom, akár a tengerbe is dobhattam volna a pénzt, semmilyen hatást nem értem el.

Óriási meglepetésemre a lány a következő számban magyarul kezdett el énekelni. A körülöttem álló angolok kicsit zavartan nyugtázták ezt, de az előző dal szövegét sem értették, nekem viszont olyanok voltak a szavai, mintha a szívemben csendültek volna fel. Nem is sejtettem, hogy ilyen hatással lehet rám ez a nyelv, hiszen azt gondoltam, már nem fontos nekem.

Még az előző élményemet is elnyomta ez a felkavaró dal. Álltam ott, megmerevedtem, mint egy viaszbáb, az állam kissé leesett és kicsordultak a könnyeim. Hátrébb húzódtam, ne lássák, hogy pityergek.

Nem tudtam, mitévő legyek, vadul dobogó szívem arra biztatott, hogy kezdeményezzek, próbáljak beszédbe elegyedni a lánnyal. Ez után a szám után a zenészek elkezdtek elpakolni különös hangszereiket.

A közös nyelv megfelelő ürügy arra, hogy beszélgetést kezdeményezzek – gondoltam kétségbeesetten.

Odaléptem a legkevésbé elutasító szakállas fickóhoz és megszólítottam magyarul. Nem lepődött meg annyira, mint reméltem. Rengeteg magyar él errefelé, igaz, azok nem rejtőzködnek úgy, mint én.

Botcsinálta beszélgetésbe elegyedtünk a különleges hangszerekről, amely hamar elhalt, miután a fiatal férfi minden kérdésemre megfelelt. A beállt csendben halk köszönéssel búcsúztam el tőle, majd leforrázva elindultam a tenger felé. Pár lépés után egy finom érintést éreztem a vállamon. Bódító, tiszta víz és gyümölcsök keverékéből álló illat csapta meg az orromat. A lány állt mögöttem, nagy címletű pénzemet lobogtatva a kezében.

– Ezt akár együtt is elverhetnénk – mondta meglepően mély, de nőies hangján.

Gyorsan leesett: tévedtem, amikor azt hittem, nem vette észre, hogy én dobtam be a nagy pénzt és azt is hallotta, amikor magyarul szólítottam meg a zenésztársát. Nyilván azt is látta, hogy elpityeredtem a magyar dal közben.

– Hogyne – nyögtem ki kissé szerencsétlenül, de ő kedvesen átsegített a zavaromon. Amennyire elutasítónak tűnt, amikor énekelt, olyan közvetlen lett a koncert után. Sokat beszélt, szertelenül csacsogott mindenféléről. Egy darabig még a hangszerekről és a zenéről társalogtunk. Aziránt érdeklődtem, honnan jöttek ide, mire a válasz Magyarország egyik, számomra ismeretlen települése volt. Látta rajtam a tanácstalanságot, de nem akartam elárulni neki a tudatlanságomat, ezért inkább úgy tettem, mint aki megkukult.

– Te mikor jöttél el Magyarországról? – kérdezte kíváncsian.

– Hároméves koromban – feleltem kissé szégyellve, hogy ennyire keveset tudok a szüleim hazájáról.

– És nem szoktál néha hazamenni?

Rövid szünet után feleltem:

– Én itt vagyok otthon.

Nem hangzott túl meggyőzően a válasz, elsősorban azért, mert furcsa kétségek kezdtek éledezni bennem. Londoni lakásomra gondoltam. Egy cseppet sem vonzott magányos hangulata. Eszembe jutott a kis szállodai szoba, ahol most lakom. Ezt sem tekinthettem otthonomnak. Hol is vagyok én otthon tulajdonképpen? Hidegzuhanyként ért a felismerés, hogy sehol sem. Ezek nem otthonok, csupán menedékek, ahol meghúztam magam egy ideig, amíg... Meddig is? Teljes volt a káosz a lelkemben. Immár másodszor érintette meg a vállam, ezúttal biztatóan.

– Ha jössz Magyarországra, látogass meg minket – mondta ártatlanul molyogva.

Hirtelen felágaskodott bennem valami örület, egy eszelős remény, és abban a pillanatban rájöttem, hogy szerelmes lettem ebbe a lányba az első másodperctől kezdve, amint megláttam őt a tengerparton. Megszerettem mindenét, fura arcát, hullámos aranyhaját, csodálatos énekhangját, mély beszédhangját, gyümölcsillatát és az érintését.

Van, aki sokszor esik szerelembe, van, aki ritkán. Ez utóbbiaknak mindig váratlan és meglepő fordulat a szerelem, talán azért, mert titkon igyekeznek kitérni előle, hiszen a szerelem csupa lemondás, az én feladása, a célok, tervek, jól bevált utak elengedése. Abból a kevésből, amit magamról

elárultam, sejthető, hogy én ebbe az utóbbi csoportba tartozom, és csak azért hagytam az életemet felégetni valamilyen ismeretlen tűz által, mert amúgy is teljesen felfordult benne minden. Kényszerszabadságra küldtek, akár egy évre is hanyagolhatnak a munkaadóim. Tervek híján álltam az emésztő tűz útjában, ráadásul korlátlan pénz és majdnem korlátlan szabadidő birtokában. Ez végzetes kombináció volt ahhoz, hogy az életem örült fordulatot vegyen. Elhatároztam, hogy elmegyek Magyarországra, amit nem tettem meg a szüleim kedvéért több mint tíz éven át, most megteszem ezért a lányért, akit alig egy órája ismerek. Igyekeztem lazán válaszolni, de ő kiolvasta szememből a zavart és látta arcomon a pírt.

– Talán éppen itt az alkalom, hogy meglátogassam a szüleimet Balatonalmádiban. A ti városotok messze van ettől a helytől?

Felélénkült az arca:

– Az csak húsz kilométer! Micsoda véletlen, de én nem városban élek ám, hanem egy kis tanyán – mondta őszinte mosollyal az arcán, egészen fellelkesülve.

Immár nem lehetett kétségem felőle, őt is érdeklém.

Odaértünk az étteremhez. Nem hagytam, hogy visszaadják a pénzem, inkább felajánlottam nekik, hogy meghívom őket vacsorázni, amit nagy huzakodás után végül elfogadtak. Megtudtam, hogy a lány neve Szonja.

– Neked mi a foglalkozásod? – kérdezte a desszert után.

– Író vagyok – feleltem.

– És mit írsz?

– SF magazinoknak adok el történeteket – feleltem közömbösen.

– SF? – kérdezte tágra nyitva csodás szemeit.

– Science fiction, vagyis tudományos-fantasztikus.

– Ó! – sütötte le kissé csalódottan a szemét, miközben az italába kortyolt. – És sikeres vagy?

– Közepes – feleltem kitérően, de látszott rajta, hogy miután a stílust behatároltuk, már nem érdekelte annyira a dolog. Magamban megkönnyebbülten sóhajtottam. Nyilván csak azért kérdezte, hogy felmérje, miért költöttem rájuk ilyen sok pénzt. Arra volt kíváncsi, hogy az a fajta férfi vagyok-e, aki az utolsó fontjait veri el az étteremben, vagy valamiféle mágnás, aki azt képzei, hogy pénzért megveheti őt. Miután nyugtázta, hogy egyik sem, egyelőre nem firtatta tovább a kérdést.

Az este végén megadta a címét és a telefonszámát, én pedig megígértem, hogy felkeresem Magyarországon. A szállodába érve azonnal összepakoltam a bőröndöm és másnap hajnalban visszaautóztam Londonba. Amint megszületett bennem az elhatározás, hogy elutazom, azonnal cselekedni akartam, nehogy meggondoljam magam. Összeszedtem, ami egy hosszabb útra kell, elrendezni a lakásom ügyeit és nyomban repülőjegyet váltani.

A társasház portása Londonban szánakozó tekintettel fogadott.

– Sajnálom, mindenhol kerestem önt, de nem adott meg címet, ahova a postáját továbbíthatnánk – mondta, és átadott egy gyásztávírt, ami egy kövér levélpaksaméta tetején volt. Megdobbant a szívem, az írás magyarul volt. Nem kellett hozzá

nyelvtudás, hogy bárki láthassa, mi áll benne, egyértelmű volt a keresztek és a fekete szín miatt.

Halkan köszönetet motyogtam neki és felsétáltam a lépcsőn a negyedik emeletre. Nem siettem a távirat felbontásával. Egyáltalán ki küld még ilyen formátumban üzenetet? Nagyon ódivatú megoldás, bár fogalmam sem volt, hogy megy ez, még sosem kaptam hasonlót. Összefüggéstelen gondolatok kavarogtak a fejemben, miközben a lift használata helyett a lépcsőn kaptattam felfelé.

A lakásomban leültem az asztalhoz és bekapcsoltam a számítógépet. A monitor villódzásának fénye mellett bontottam ki a gyásztáviratot és olvastam el a magyar szöveget. Tudtam, hogy az egyik szülőm meghalt, a legfelső emeletre vezető úton erre volt időm felkészülni, az azonban letaglózott, hogy mindkettejük neve szerepelt a táviraton. Sajnálatos baleset, ezt írta a távoli rokonom a szövegben. A temetésre nem tudtam elmenni, az egész kevéssel azután történt, hogy elhagytam Londont.

Ledobtam a levelet az asztalra, azt hiszem, semmit sem éreztem, csak egy kicsivel több ürességet a szívemben a szüleim helyén, ahol azóta nőtt egy fekete lyuk, amióta elhagytak engem. Ezzel a közömbösséggel néztem meg az elektronikus leveleimet. Csupa lényegtelen dolog, sem a producer, sem az ügynök nem írt.

A papír alapú postámban a reklámokon és a számlákon kívül csak egyetlen fontos küldemény volt, egy magyar ügyvéd írt a hagyaték miatt, hogy keressem fel az ingatlan és az

ingóságok ügyében. Ő legalább megírta, hogy a szüleim autóbalesetben hunytak el, egyszerre mind a ketten.

Gyors döntést hoztam. Megrendeltem a repülőjegyet Magyarországra, érdekes módon abban a pillanatban nem is jutott eszembe a lány, kicsit távolinak tűnt a tengerparti kaland. Nem akartam itt maradni, minden jel a távozásra szólított fel.

Budapesten a repülőből kiszállva megcsapta az arcom a forróság, pedig még csak kora délelőtt volt. Sokkal melegebb volt itt, mint Angliában. Megizzadtam, míg eljutottam az autókölcsönző standjáig. Kibéreltem a legdrágább autót, itt nem kellett ügyelnem az inkognitómra. Az a furcsa érzésem támadt, hogy a szüleim jelenléte nélkül már kíváncsi vagyok erre az országra. Lehet, hogy csak miattuk nem akartam ide jönni, pusztán dachból?

Nagy nehezen átevickéltem az autópályák zűrzavaros csomópontjain és megtaláltam a Balaton felé vezető utat. Meglepően hamar odaértem, még bőven munkaidőben, az ügyvéd is tudott fogadni kisvárosi irodájában. A szüleim háza a hegyen volt, a várostól távolabb. Az ügyvéd úgy fogalmazott: „ott, ahol mesés a panoráma”. Aláírtam a papírokat, megígérte, hogy minden egyéb formaságot elintézik helyettem, a jutalékot pedig kifizettem az erre a célra előkészített magyar pénzzel. Ebben benne volt minden költség, amit eddig ő rendezett el helyettem, a temetés, az ingatlanátírás és az illetékek. Megkaptam a kulcsot, ezzel háztulajdonos lettem egy távoli országban.

Nem túlzott, a panoráma tényleg mesés volt. Nagy meredélyen kellett feljönnöm a széles luxusautóval, kicsit

megbántam, hogy ilyen nagy batárt béreltem ki, annyira szűkek voltak a hegyi utacskák. Nem tudom, meddig leszek itt, de ide inkább egy kisebb terepjáróra lesz szükségem, hamar meg kell szabadulnom ettől a nevetséges kocsitól. Londoni mértékkel mérve itt mesebeli mérete volt mindennek. Tetszettek a liliputi utcácskák, a kedves, napsütéses hegyoldal, sőt a házba lépve sem csalódtam. Angliában nem éreztem, hogy a szüleimnek különösebben jó ízlésük lett volna. Lehet, hogy csak egy jó építésznek volt köszönhető, de a ház csodás volt belülről, tele tágas terekkel és fénnel. Egy nagy íróasztal állt a tó felé fordítva a nappali közepén. Mintha apám nekem tette volna ide. Meghatódtam. Az asztalon nem volt nyoma a használatnak, amiből megértettem, hogy rám várt vele. Mindannyiszor, amikor kitekintett a gyönyörű panorámára, én jutottam az eszébe. Ezek szerint mégis méltányolta, hogy írok, csak nem beszélt róla soha. Talán már megbánta, hogy nem támogatott kamaszkoromban. Abban reménykedett, hogy ha itt meglátogatom, minden rendbe jöhet közöttünk. Elszégyelltem magam, hogy egyszer sem fogadtam el a meghívását.

Az asztal elé ülve az egész hegyoldalt látni lehetett, amint eléri a sekély tavacskát, s a túlsó part is tisztán kivehető volt. Megértettem végre az apám szerelmét e csodás vidék iránt, így azt is jobban meg tudtam bocsátani neki, hogy egyszer sem látogatott meg Londonban. Azt hiszem, sajnálta rá az időt, úgy érezte, eleget vesztegetett már el forró konyhákban robotolva, tizennyolc hosszú éven át. Szegény szüleim, nem is sejtették, hogy csak ilyen rövid ideig élvezhetik a békéjüket ezen a varázslatos hegyoldalon. Amikor végre nem haragot éreztem

irántuk, hanem együttérzést, megszületett bennem a gyász is és elsírtam magam a ragyogó napsütésben. Könnyeimen keresztül néztem a vörös földcsíkokkal szabdalt hegyoldalt. Ott ültem, ahol apám szokott, és egy percre gondolatban ő is velem volt. Elképzeltem, hogy ezen a széken ülve várta, remélte, hogy egyszer eljövök hozzájuk.

Megértettem, hogy közös rajongásunk ezután örökre összeköt bennünket: első pillantásra beleszerettem ebbe a vidékbe én is.

Furcsa módon egy másik érzés ugyanígy itt tart ezentúl, ami még a hűvösebb angol tengerparton kezdődött egy varázslatos, szőke hajú lány iránt.

Leültem az asztal mellé és tudtam, hogy valami jót fogok itt írni. Ez a tudat józan erőt öntött belém, minden szenvedélyem átalakult alkotóerővé.

És mit fogok itt írni? Van egy jelentős elmaradásom, azt hiszem, éppen egy ilyen hangulatra vártam ehhez a nagy feladathoz. Belekezdttem az írásba. Tudtam, hogy napokig, talán hetekig ki sem fogok mozdulni.

Most minden várhat, a lány is...

Felhasznált betűtípus
Noto Serif – Apache License 2.0